

Jozef Mokoš – Prečo kohút naháňa sliepky

Po dvore chodili sliepky, kohút a Martinko, ktorý k nim prišiel na prázdniny. Martinko, aj keď bol z mesta, si hneď všimol, že všetky sliepky znášajú vajíčka, iba kohútik si pyšne vykračoval po dvore a nerobil nič užitočné. Martinko si ho preto raz ráno zavolať a povedal mu: „Prečo si ty, kohút pyšný, lenivý a neužitočný? Prečo, ty kohútisko, neznášaš vajcia ako ostatné sliepky? Že sa nehanbíš, taký veľký, a taký darebný! Však ťa ja naučím! Naučím ťa znášať vajíčka, rozumieš?“

Kohút zdvihol hlavu a spýtal sa: „Ki?“ „Nehovorí sa čo, ale prosím.“ „No tak kiki,“ opravil sa kohút. „Hovorím, že ťa naučím znášať vajíčka,“ povedal Martinko a pokračoval: „Pekne si čupni sem do tejto slamy, zatvor oči a povedz: kot – kot – kot – kot – kodák!“ „Čo si pipi?“ urazil sa kohút. Keď sliepky počuli kohútovo pipi, pribehli a zvedavo sa pozerali, čo sa na ich dvore robí. Ale kohút na ne zakričal: „Ja som vás nevolal, iba tomuto meštiakovi práve vravím, čo si o ňom myslím!“

„Tak dosť rečí,“ hrešil ho Martinko. „Sadni si, krídla si daj za chrbát, silne tlač a opakuj po mne: Kotkodák, kotkodák, znesiem vajce ako klát. Ja, sliepočka maličká, znesiem krásne vajíčka.“ Kohút nechotne poslúchol a šomral: „Kotkodák, kotkodák, znesiem... Figu borovú znesiem! Kurník, šopa, čo si o mne myslíš, že som voľáka hlúpa nosnica?“ S

sliepky, keď to počuli, urazene sa rozkotkodákali, dali hlavy dohromady a o čomsi sa začali spolu radiť.

„Hlúpa?“ rozhorčil sa Martinko. „Tak pre teba je nosnica hlúpa za to, že znáša ľuďom zdravé vajíčka? Už aj pekne tlač, lebo pôjdeš na pekáč!“ „Čo?“ zhrozil sa kohút a vstal. Ale Martinko sa na neho divo pozrel, a preto si kohút zase sadol. „Chcem povedať prosím... Ty chceš zo mňa, pána tohto dvora, urobiť obyčajného nosiča?“

„Ale kohútik,“ začal Martinko z iného konca. „Len to skús! Na začiatok stačí obyčajné céčko.“ „To poznám,“ rozčúlil sa kohút. „Najprv ti bude stačiť obyčajné céčko, potom budeš chcieť béčko a napokon ti budem musieť znášať samé áčka alebo vaječné cestoviny, praženicu, vajcový šalát, veľkonočné kraslice a čo ja viem čo ešte. Lenže ja som kohút z Rajca a neznášam vajcia!“ „Nevyskakuj a drž zobák!“ nahneval sa Martinko. „Lebo to poviem starkej a zajtra budeš na obed. Pozri, z komína sa už dymí, už na teba varia vodu.“ Kohút sa preľakol. „Myslíš to vážne, Martinko? Tak dobre, ja to teda skúsím.“ Kohút zatvoril oči a začal tlačiť, ale neprestal pritom frflať: „Tfuj, ale hanba ma

pri tom obchádza, Martinko, to ti teda poviem! Nosník je tu plno, ale ty ešte aj zo mňa, jediného kohúta, chceš urobiť nosiča. Už sa vidím, ako chodím po dvore, na hlave čiapka so šiltom, na ktorej je napísané: nosič č. 1. Lebo ak dnes začnem nosiť vajcia, zajtra určite budem nosiť sliepočkám – slečinkám kufre a batožiny! Kurník, šopa!“ „Nadávať, to teda vieš. Ale naučiť sa obyčajnú krátku básničku... Opakuj po mne: Ja, sliepočka maličká...“ „Ja, sliepočka maličký...“ opakoval po Martinkovi kohút. „Maličká,“ opravil ho Martinko a pokračoval: „Znesiem krásne vajíčka. Kotkodák, kotkodák!“ „Znesiem krásne vajíčka,“ opakoval neochotne kohút, ale pritom stále šomral: „To je ale trápne! Kotko – kitko, kikirí – dák, kikirikí – kotko, kitko – tak... Tak, vidíš, ja sa to do smrti nenaučím! To je pre mňa strašne dlhý text.“

Sliepky, ktoré stáli okolo, sa chichotali, až sa im perie natriasalo. A potom jedna z nich čosi pošepkala ostatným a nebadane položila pod kohúta svoje vajce. Kohút, ktorý mal zatvorené oči, si to nevšimol a čoraz hlasnejšie recitoval: „Kotkodák, kotkodák, znesiem vajce ako klát. Ja, sliepočka maličká, znesiem krásne vajíčka. Kotkodák, kotkodák, kotkodák. Juj, voľačo ma tlačí! Také žlté a guľaté.“ Kohútik vyskočil, pozrel pod seba a zakričal: „Vajce! Zniesol som naozajstné vajce! Kolegyne nosnice, ani neviete, aký som šťastná! Kurník, šopa, čo to hovorím, už som z toho celá popletená! Kikirikí! Dák, dák, dák!“

Sliepky sa smiali, chichotali, rehotali, pišťali a výskali, až sa celé od smiechu prehýbali a krídlami sa bili po stehnách: „Veď to sme ti my pod zadok to vajce podstrčili. Veru tak, tak, tak, chichichi, chachacha, kotkodák, kotkodák!“ Aj Martinko sa začal smiať.

Iba kohút nedôverčivo ohmatával krídlami podhodené vajce: a naozaj, bolo studené. Kohút, keď pochopil, že ho oklamali, tak sa nahneval, najedoval, napajedil a rozkohútil, že začal milé sliepky naháňať po celom dvore.

A odvtedy to robí až dodnes.